

Sjæls Øje op og ser, som vi kan det, naar vi ser tilbage; hvor har Nøden dog vist sig streng og haard, ja mangfoldig i sin Udstrækning i Tidens Løb. Og hvor har Manden tidt gjort som Adam 1. Moseb. 3, 12, lagt Skylden paa Kvinden og saa taget Retten til at bruge Guds Straffedom over Kvinden til at retfærdiggøre sig selv med, og derover glemmt, hvad Gud sagde til Adam 1. Moseb. 3. 17—19. Det har forøget Kvindens Lidelser, hvad jeg senere skal komme tilbage til.

Maa vi saa ikke indrømme, at der bliver stor Forskel paa, hvad der af Gud er bestemt, og saa hvad der er en Følge af Synd? Jeg haaber, vi er enige om, at Gud har skabt Kvinden med lige Ret med Manden. Nu bliver saa Spørgsmaalet, hvor længe skulde Straffen vare; var det paa Livstid, som naar et Menneske bliver sat i Fængsel paa Livstid. Svaret finder vi i 1. Moseb. 3, 15. Straffedommen skulde gælde indtil Slangens Hoved blev knust. Nu spørger jeg: er ikke dette sket? Har ikke Jesus frikøbt Kvinden ligesaa godt som Manden, da hans „Fuldragt“ saa mægtigt lød? Har han ikke sagt til Kvinden som til Manden Joh. 16, 13—15. Derom er vi vist enige. Saa er vi vel ogsaa enige om, at Straffedommen er hævet, og Kvinden er i Kristus fri, og kan lade Jesu Aand være den, der alene har Ret til at byde over sig, ligesaa fuldt som Manden.

Tilbage bliver saa Spørgsmaalet, vil Aanden lede Kvinden ind i det offentlige Liv. Atter her maa vi spørge, hvad siger Skriften. Ja hvad er egentlig det, vi kalder det offentlige Liv. De vil maaske svare: alt hvad der

ligger udenfor vore egne Hjem. Ja maaske, men maa jeg saa spørge: er der noget, der ikke griber ind i Hjemmet af det, der sker udenfor Hjemmet? Hvem kan her sætte Grænsen. Har det ikke Betydning for vore Hjem, hvordan de Love bliver, som gives inde i Rigsdagen? har det ikke Betydning for vore Hjem, hvordan vore Skoler er? har det ikke Betydning, hvordan vort Folks Moral er? Ja, man kunde jo blive ved. Der er Arbejdsfelter nok, hvor Synden har sat sit Spor, og hvor Menneskesjæle vaander sig og længes efter Friheden. Tænk blot paa, hvad har ikke Alkohol bragt med sig af Elendighed? Hvor har ikke Kvinder og Børn der lidt, og det i et kristent Land. Et Land, som har baaret Kristennavnet i Aarhundreder har Love, der har givet Manden fuldstændig Overvægt. Manden har med lovlig Ret kunnet sætte sig i Værtshusene og drikke alt op, og det samtidig med, at han har overladt det til Hustruen at forsørge baade sig selv og sine smaa, hvis de da ikke vilde sulte ihjel. Jeg spørger igen: er det ikke Misbrug fra Mandens Side af Guds Straffedom over Kvinden 1. Moseb. 3, 16, og glemmer Manden ikke, hvad Gud har sagt til ham 1. Moseb. 3, 17—19. Jeg kan ikke se rettere end at den Kristendom, der rolig kan se paa saadanne Forhold uden at gøre alt, hvad der staar i dens Magt til, at det kan blive forandret, kommer ind under Jesu Dom over Farisæerne Math. 23, 23. Vel ved jeg, at meget er gjort uvitterligt, og det glæder jeg mig over. Men ogsaa paa dette Punkt tror jeg, det er den afgørende Time; jeg er vis paa, den Dag er ikke langt borte,